

Основни преписи Тацитових књига (такозвани 1. и 2. Медицејски препис) чувају се у Фиренци, у библиотеци, међу чијим је управитељима-оснивачима био Пођо. У складу с традиционалном хронологијом, ти преписи су прототипи свих других старих преписа Тацита. Прво штампано издање је изашло (1470. год.) с 2. Медицејског преписа или с његове копије, која је наводно чувана у Венецији у библиотеци св. Марка. "Али је он одатле нестао, а можда у њој никад није ни био" [357, стр. 366-368]. "Два Медицејска преписа... су све што је од Тацитових историјских дела дошло до нас" [357, стр. 366-368].

У оквирима традиционалне хронологије Тацитово име, како се данас мисли, nestало је током многих векова све до раздобља Ренесансе [2, т. 2, стр. 203]. Гошар и Рос дају преглед свих помињања Тацита пре но што га је открио Пођо у XV в. Показало се да су та (веома малобројна) помињања општег карактера и могу да се односе на људе који нису имали ништа заједничко с аутором "Историје".

"Новембра 1425. год. Пођо је у Фиренци обавестио Николија да му 'неки монах...' нуди неке старе рукописе... међу којима је 'неколико Тацитових дела, нама непознатих'..." [357, стр. 382]. Николи одмах закључује погодбу, али се због нечега куповина одлаже много месеци. "Пођо отеже ствар под разним изговорима... На Николијево тражење Пођо је дао прилично запетљан одговор из кога је јасно само то да у том тренутку још није имао Тацитову књигу... С монахом Пођо нешто лаже и петља: монах је његов пријатељ, али, иако у Риму, због нечега не посећује Пођа... књиге су у Херсфелду, а треба да буду преузете у Нирнбергу итд." [357, стр. 382]. Разљућени Николи је захтевао каталог књига које је "открио" Пођо, и ту се показало да "у каталогу нема никаквог Тацита". "У таквом необичном отезању и неспоразумима, који су изгледали извештачени, пролазе 1427. и 1428. година". На крају, 1428. год. Пођо обавештава Николија да је тајанствени монах опет дошао у Рим, али - без књиге! "Развукавши се скоро на пет година, Пођово откриће је разглашено раније него што је и извршено, и око њега су се ројиле необичне гласине. То је Николија веома узбуђивало, а Пођо је одговарао: 'Знам све приче које се испредају око тога... али кад стигне Корнелије Тацит, ја ћу га намерно добро сакрити од непознатих'". "Чини се - оправдано примећује Гошар - да би најприроднија заштита рукописа од лоших гласина била показати га целом ученом свету, уз објашњење свих путева, средстава и тајни његовог порекла. Пођо, насупротив томе, опет смера лажи..." [357, стр. 374-382]. Гошар и Рос су открили да је "у много каснијем издању својих писама Николију, Пођо, изгубивши из вида датуме своје преписке о Тациту 1425-1429 год., с неким задњим намерама фалсификовао датуме 28. децембар 1427. и 5. јуни 1428. год. у двама поново објављеним писмима" [357, стр. 374-382]. У тим писмима Пођо моли Николија да му (!?) пошаље други примерак Тацита, који је тобоже већ код Николија. Упоређујући датуме преписке и текстове писама, Гошар закључује да тај тајанствени "други примерак" није ништа друго него први Медицејски препис (који је наводно откривен много година касније). Гошар сматра "да су датуми писама фалсификовани, учињени *post factum* Николијевог публиковања Тацита, с намером да се учврсти репутација првог... преписа (такозваног другог Медицејског - А.Ф.), који је ушао у употребу у разним кнежевским библиотекама, и да се припреми пут за други препис..." [357, стр. 374-382]. Данас се пак сматра да су та два преписа